

[Finansministeren.]

Når det ærede medlem bebrejder mig, at jeg har nævnt de 12 mill. kr., som tjenestemændene betaler til pension, sammen med de 148 mill. kr., pensionsbyrden ialt koster, må jeg afvise denne bebrejdelse. Det er virkelig en realitet, som skal med, for at man kan bedømme hele dette forhold, at den, jeg kan godt sige enestående gode dækning for dyrtiden, som tjenestemændene får gennem pensionsretten, får de uden selv i deres funktionstid at betale ret meget af den. Det må dog være en realitet. Det er rigtigt, at man sparer aldersrente til en hel del af de pågældende tjenestemænd, vel næppe dem alle. Det blev forøvrigt også omtalt sidste gang, og jeg erklærede mig naturligvis enig i, at sådan forholdt det sig.

Hvad angår de samgifte og de ugifte, har det hele tiden været en forudsætning for forhandlingerne om nivelleringsspørgsmålet, at det ikke drejede sig om en almindelig revision af vor tjenestemandsløvgivning, men derimod om at rette op på nogle af de forskydninger, der var kommet for visse tjenestemandskategoriens vedkommende som følge af det sidste års stærke pristigninger. Det er dette, der er sket, og det er sket i et omfang, som tjenestemandsgeselskaberne har kunnet tiltræde.

Når det ærede medlem siger, at pensionisterne ikke er forhandlingsberettigede, skal jeg gentage, hvad jeg sagde sidst, at det er en kendt sag, at de fire tjenestemandsgeselskaber er berettigede til at forhandle såvel på deres aktive som på deres pensionerede medlemmers vegne, og det er det, de har gjort.

Jeg skal ud fra de samme betragtninger afvise de kommunistiske ændringsforslag og de betragtninger, der ligger bagved dem.

Til det ærede medlem hr. Evald Christensen skal jeg blot sige, at under første behandling stillede det ærede medlem i udsigt, at han i udvalget kunne anbefale sådanne besparelser, som kunne finansiere lønforhøjelserne eller en væsentlig del deraf. Jeg er ikke berettiget til at referere forhandlingerne i lønningsudvalget, men enhver, der har hørt det ærede medlems tale her i dag, vil forstå mig, når jeg siger, at det tilsagn, der var givet, som så mange andre opløste sig i den blå luft.

Holger Eriksen: Jeg har i lønningsudvalget om det radikale partis betænkning brugt det udtryk, at den var så gennemskuelig, at det i og for sig var ganske overflødigt, at der fremkom modbemærkninger, og det

vil jeg gerne have lov at gentage her offentligt.

Jeg hørte med en vis interesse det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarps tale, og jeg fik det indtryk, at man her stod overfor en person, som på farisæisk vis slog sig for brystet og takkede sin gud, fordi hun og hendes parti heldigvis ikke bestod af sådanne toldere og syndere som de øvrige partiets repræsentanter, og — læg mærke til det — yderligere tog det ærede medlem jo organisationslederne med ind i den samme betragtning.

Det er naturligvis en form for agitation. Om den betaler sig i det lange løb, er et helt andet spørgsmål. Man vil i hvert fald mene, at kommunisterne, som formodentlig har det samme formål som det radikale parti, har været mere konsekvente, idet de dog har stillet et forslag. For det radikale partis vedkommende nøjes man med i almindelighed at udtrykke sympati, samtidig med at man gør opmærksom på, at man ikke har noget at have den i.

Jeg vil gerne gentage, at jeg finder det rimeligt, at man fra de forskellige partiets side fremsætter ønsker og udtaler beklagelse over, at man ikke har nået mere på et enkelt punkt. Det har vi også gjort for mit partis vedkommende, men jeg advarer igen mod denne tendens til at undergrave organisationsledernes position, fordi det ikke drejer sig om nogle personer, men om hele systemet. Der vil i alle organisationer være medlemmer, som til enhver tid er parat til at stille krav, der går ud over det rimelige. Det er organisationsledernes opgave at manøvrere således, at de opnår de størst mulige fordele for deres medlemmer, men også således, at de samtidig kan opnå overenskomst med den modstående organisation.

Hvis det spil skal drives videre, kan det ikke nytte, at den bevillende myndighed, hver gang der er opnået en overenskomst, der har fået fuld tilslutning fra begge sider, kommer og siger: det gjorde disse organisationsledere dårligt, de burde have gjort noget mere, og de bør kræve noget mere næste gang — for så er det givet, at man i det lange løb kommer til det tidspunkt, da man ikke kan opnå en overenskomst. Jeg tror, at det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp, hvis det ærede medlem iøvrigt vil tænke sig om, vil give mig ret i, at så kommer vi ud i uhyre uheldige tilstande både for rigsdagen, men også for tjenestemændene og navnlig for det gode forhold mellem tjenestemændene og rigsdagen.